

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił wniosek dłużniczki A. G. o ogłoszenie upadłości.

Sąd I instancji ustalił, że A. G. (poprzednio B.) jest zatrudniona na stanowisku nauczyciela w Zespole Szkół Rolniczych (...) w W.. Z tytułu zatrudnienia uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 4.020,99 złotych netto miesięcznie.

Wynagrodzenie dłużniczki zostało zajęte przez komornika w wysokości 50%. Średnie wynagrodzenie przekazane na rzecz komornika wynosi około 2.010 złotych.

W związku z zajęciem wynagrodzenia dłużniczka faktycznie z tytułu wynagrodzenia otrzymuje jedynie kwotę 1.500 złotych netto.

A. G. posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci w wielu szkolnym.

Na mocy prawomocnego wyroku z dnia 24 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozwiązał małżeństwo dłużniczki i L. B. przez rozwód z winy męża. Na rzecz dzieci sąd zasądził od L. B. alimenty w wysokości po 600 złotych na każde dziecko. Zobowiązany nie reguluje świadczeń alimentacyjnych.

Dłużniczka nie jest właścicielem nieruchomości, wartościowych ruchomości, nie posiada oszczędności.

A. G. posiada zobowiązanie wobec Banku (...) SA I Oddział w P. w wysokości: należność główna - 12.345,78 złotych, odsetki - 11.154,24 złotych, koszty - 2.376,50 złotych zasądzone przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie I NC 33/00. W sprawie III KM 98/04 toczy się postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela.

A. G. posiada zobowiązanie wobec (...) spółki z o.o. w wysokości: należność główna - 95.833,28 złotych, odsetki - 189.611,37 złotych, koszty - 48.639,02 złotych zasądzone przez Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 listopada 2000 roku w sprawie X Ng 308/00. Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2002 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GCo 102/02 nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty przeciwko dłużniczce jako małżonce L. B.. Powyższe postanowienie zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 roku w sprawie I ACz 738/13. W sprawie KM 3774/12 toczy się postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela.

A. G. posiada zobowiązanie wobec M. B. w wysokości: należność główna - 477.349,06 złotych, odsetki - 1.118.196,97 złotych, koszty - 1.000,00 złotych zasądzone przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim prawomocnym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2003 roku w sprawie I C 115/03. W sprawie KM III 701/04 toczy się postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela.

A. G. nie posiada wierzytelności.

Dłużniczka nie prowadzi działalności gospodarczej, nie prowadziła takiej działalności, nie jest współnikiem spółek handlowych.

Sąd Rejonowy uznał, że wniosek dłużniczki A. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, że stosownie do treści art. 491³ ustawy z dnia 28 lutego

2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku nr 175, poz. 1361) sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności,

w szczególności w przypadku gdy dłużnik zaciągnął zobowiązanie będąc niewypłacalnym, albo do rozwiązania stosunku pracy dłużnika doszło z przyczyn leżących po stronie pracownika lub za jego zgodą.

Sąd meriti podniósł, że podstawą oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości mogą być także okoliczności określone w art. 13 ust. 1 i 2 p.u.n. stosowanie bowiem tych przepisów w „upadłości konsumenckiej” nie zostało wyłączone w art. 491² ust.

1 p.u.n.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 p.u.n. Sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy uznał, że A. G. niewątpliwie jest osobą niewypłacalną w rozumieniu przepisów prawa upadłościowego i naprawczego, gdyż nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, w tym z treści samego wniosku złożonego przez A. G. wynika, iż dłużniczka nie posiada żadnych środków pieniężnych ani łatwo zbywalnych ruchomości czy nieruchomości, które pozwoliłyby w ogóle na faktyczne rozpoczęcie postępowania upadłościowego. Jedynym majątkiem wykazany przez dłużniczkę jest bowiem wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia w wysokości 4.020,99 złotych netto miesięcznie, a które wobec zajęcia wynagrodzenia przez komornika wynosi faktycznie kwotę około 1.500 złotych netto miesięcznie. Dłużniczka posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci, na które Sąd Okręgowy w P. zasądził alimenty od L. B., jednakże jak podaje dłużniczka L. B. nie płaci świadczeń. Jednocześnie w danym stanie prawnym A. G. posiada zobowiązania wobec wierzycieli z tytułu należności głównych w łącznej wysokości około 585.528 złotych oraz z tytułu odsetek w łącznej wysokości ponad 1.318.960 złotych i z tytułu kosztów w łącznej wysokości 52.000 złotych.

Zdaniem Sadu I instancji, z powyższego jednoznacznie wynika, że posiadane przez dłużniczkę środki finansowe w kwocie 1.500 złotych miesięcznie z tytułu wynagrodzenia za pracę nie pozwoliłoby na faktyczne rozpoczęcie postępowania upadłościowego. Już bowiem na samym wstępie potrzebne są płynne środki finansowe w wysokości około 4.000,00 złotych na dokonanie ogłoszeń (np.: obwieszczenie o ogłoszeniu upadłości, o sporządzeniu listy wierzycieli, ogłoszenia w prasie).

Na koszty postępowania składają się również inne koszty, w tym wynagrodzenie dla syndyka. Już z tego względu, wobec braku wątpliwości, że z całego majątku dłużniczki (a nie tylko z gotówki, papierów wartościowych i dających się łatwo sprzedać ruchomości) nie uzyska się środków na opłacenie kosztów postępowania, sąd nie może ogłosić upadłości. W braku majątku dłużnika wszystkie czynności sądu i osób uczestniczących w postępowaniu byłyby bezcelowe.

Postępowanie upadłościowe w swoich założeniach ma zmierzać do częściowego choćby zaspokojenia wierzycieli. Celem tego postępowania nie może być likwidacja majątku dłużnika dla samej likwidacji. Upadłość nie jest również sposobem na kwestionowanie przez dłużnika tytułów wykonawczych, na podstawie których prowadzone są postępowania egzekucyjne wobec dłużnika. W przypadku bowiem ogłoszenia upadłości bez zapewnienia środków na koszty, podstawowy cel takiego postępowania, jakim jest zaspokojenie wierzycieli nie zostanie osiągnięty, a po ogłoszeniu upadłości zostaną zaciągnięte kolejne zobowiązania, które nie będą zaspokojone.

Zasadniczym celem postępowania upadłościowego jest zatem zaspokojenie, choćby niepełne, wierzycieli upadłego dłużnika. Instytucja tzw. upadłości konsumenckiej nie może zatem sprowadzać się jedynie do oddłużenia podmiotu, wobec którego prowadzone są postępowania egzekucyjne. Wszak możliwość skorzystania

z trybu upadłości konsumenckiej powinna być czymś wyjątkowym, skoro co do zasady dłużnicy powinni wykonywać swoje zobowiązania. Jeżeli więc nie jest możliwe osiągnięcie tego celu, czego dobitnym świadectwem jest brak środków na pokrycie kosztów postępowania, w ogóle nie powinno się go wszczynać.

Sąd I instancji podkreślił, że to wnioskodawca ma obowiązek udowodnić istnienie majątku wystarczającego na pokrycie kosztów postępowania. Sąd nie ma obowiązku prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego z urzędu. Ciężar dowodu istnienia majątku umożliwiającego przeprowadzenie postępowania i pokrycia z niego kosztów tego postępowania spoczywa na dłużniku (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.n.).

Zdaniem Sadu Rejonowego, niezależnie od powyższego, A. G. nie wykazała, że jej niewypłacalność powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niej okoliczności, o których mowa w art. 491³ ust. 1 p.u.n. Wskazywane okoliczności, iż zobowiązania, za które ponosi odpowiedzialność dłużniczka powstały na skutek nadania klauzuli wykonalności przeciwko dłużnicze jako małżonce L. B. (byłego męża dłużniczki) lub poręczycielowi, nie można uznać za okoliczności wyjątkowe czy niezależne od A. G.. Dłużniczka nie wykazała zatem, by do powstania niewypłacalności doszło wskutek szczególnego zdarzenia. Ponadto nie wykazała, by jej zobowiązania powstały wskutek jakichkolwiek nadzwyczajnych zdarzeń.

Pod pojęciem „wyjątkowych i niezależnych od upadłego okoliczności”, jako przyczyn niewypłacalności należy rozumieć okoliczności, których dłużnik w normalnym toku rzeczy nie mógł lub nie powinien był brać pod uwagę, a na powstanie których dłużnik nie miał żadnego wpływu ani też okoliczności te nie są wynikiem jego niedbalstwa (tak M. Allerhand, Prawo układowe. Komentarz, Warszawa 1991 s. 8; D. Czajka, Układ w postępowaniu upadłościowym, Warszawa 2002, s. 136; S. Gurgul, Prawo upadłościowe..., s. 801; J. Korzonek, Prawo upadłościowe i prawo o postępowaniu układowym. Komentarz, Kraków 1935, s. 767). Mogły to być zatem przyczyny pozostające poza działalnością dłużnika, jak klęski żywiołowe (powódzie, trzęsienia ziemi), zdarzenia polityczne (embarga, wojna), albo wyjątkowe zdarzenia dotyczące dłużnika (np. ciężka, nieuleczalna choroba), które były nieprzewidywalne i które bezpośrednio doprowadziły do niewypłacalności dłużnika.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 491² p.u.n w związku z art. 13 ust. 1 p.u.n. oraz na podstawie art. 491³ p.u.n oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości. (postanowienie z uzasadnieniem k. 65-70)

Zażalenie na postanowienie z dnia 14 listopada 2013 roku złożyła wnioskodawczyni zaskarżając je w całości i zarzucając:

- obrażę art. 13 ust. 1 w związku z art. 491² ust. 1, a także art. 491³ ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (p.u.n.), poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a to wobec oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, podczas gdy w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do uwzględnienia złożonego wniosku;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.n. w związku z art. 491² ust. 1 p.u.n. poprzez dowolną zdaniem skarżącej ocenę materiału dowodowego, polegającą na nietrafnym w ocenie wnioskodawczyni zanegowaniu występowania w sprawie wyjątkowych okoliczności, jak również nietrafnym przyjęciu, że jej sytuacja majątkowa nie pozwala na sfinansowanie kosztów postępowania upadłościowego i choćby częściowe zaspokojenie roszczeń wierzycieli.

Podnosząc powyższe zarzuty wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o ogłoszenie upadłości. (zażalenie 73-76)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki A. G. nie zasługuje na uwzględnienie, pomimo tego, że część z podniesionych zarzutów jest zasadna.

Zgodnie z art. 1 ustęp 1 punkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku, nr 192, poz. 1112 ze zm. dalej p.u.n.) ustawa reguluje zasady wspólnego dochodzenia roszczeń wierzycieli od niewypłacalnych dłużników będących:

a) przedsiębiorcami,

b) osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej, których niewypłacalność powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od nich okoliczności.

Przepisy regulujące postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej są zamieszczone w części trzeciej prawa upadłościowego i naprawczego w tytule V – art. 491¹ – art. 491¹². Jednakże przepisy te nie regulują w sposób wyczerpujący postępowania upadłościowego osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, w tym również postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

W sprawach objętych przepisami tytułu V postępowanie upadłościowe prowadzi się według stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu upadłościowym obejmującym likwidację majątku upadłego, z tym że nie stosuje się przepisów art. 20, art. 21, art. 28 ust. 1, art. 44-50, art. 53, art. 55-56 i art. 307 ust.

1 (art. 491² ustęp 1 p.u.n.).

Zgodnie z art. 35 p.u.n. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozbawiony racji jest zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.n. w związku z art. 491² ust. 1 p.u.n. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nietrafnym zanegowaniu występowania

w sprawie wyjątkowych okoliczności, jak również nietrafnym przyjęciu, że jej sytuacja majątkowa nie pozwala na sfinansowanie kosztów postępowania upadłościowego i choćby częściowe zaspokojenie roszczeń wierzycieli.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, Sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może

z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem

prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi pozostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1316/00, LEX nr 80273, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 roku, sygn. akt I CKN 1169/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 roku, sygn. akt IV CKN 1097/00, LEX nr 52624).

Skarżąca samych ustaleń faktycznych nie kwestionuje, choć zarzuca obrazę art. 233 § 1 k.p.c. Nie wykazuje również, by ocena dowodów była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę cały materiał dowodowy. Nie można również zarzucić temu Sądowi, iż przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale.

To czy występują w sprawie wyjątkowe okoliczności oraz czy sytuacja majątkowa wnioskodawczynie pozwala na sfinansowanie kosztów postępowania upadłościowego i choćby częściowe zaspokojenie roszczeń wierzycieli stanowi już ocenę prawną i stanowi stosowanie prawa materialnego.

Trafny jest zarzut obrazę art. 13 ust. 1 w związku z art. 491² ust. 1 p.u.n. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 p.u.n. sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, że dłużniczka nie posiada majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego.

Wnioskodawczynie otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 4.020,99 zł netto i ta kwota powinna być brana pod uwagę przy ocenie czy jej majątek wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania.

Sąd I instancji nie uwzględnił faktu, że w przypadku ogłoszenia upadłości wnioskodawczynie prowadzone przeciwko niej postępowania egzekucyjne uległyby zawieszeniu, a następnie umorzeniu z mocy prawa.

Zgodnie bowiem z art. 146 ust. 1 p.u.n. znajdującym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej na mocy art. 491² ust. 1 p.u.n. postępowanie egzekucyjne dotyczące wierzytelności podlegającej zgłoszeniu do masy upadłości, wszczęte przed ogłoszeniem upadłości, ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości. Postępowanie to umarza się z mocy prawa po uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości.

W związku z tym majątek dłużniczki stanowi jej wynagrodzenie w pełnej wysokości, tj. 4.020,99 złotych netto miesięcznie, a nie tylko część wolna od zajęć komorniczych -1.500 złotych miesięcznie.

Przy braku jakichkolwiek ustaleń faktycznych dotyczących kosztów utrzymania wnioskodawczyni i jej rodziny oraz hipotetycznych kosztów postępowania upadłościowego nie można stwierdzić, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Tym samym przepis art. 13 ust. 1 p.u.n. w związku z art. 491² ust. 1 p.u.n. został niewłaściwie zastosowany.

Trafność powyższego zarzutu, nie przesądza jednak o zasadności zażalenia skarżącej, ponieważ prawidłowo Sąd meriti uznał, że wnioskodawczyni nie wykazała, że jej niewypłacalność powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niej okoliczności.

Stosownie do treści art. 491³ ust. 1 p.u.n. sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności, w szczególności w przypadku gdy dłużnik zaciągnął zobowiązanie będąc niewypłacalnym, albo do rozwiązania stosunku pracy dłużnika doszło z przyczyn leżących po stronie pracownika lub za jego zgodą.

Sąd upadłościowy rozpoznając wniosek o ogłoszenie upadłości bada z urzędu czy istnieją podstawy do ogłoszenia upadłości, co nie oznacza, że obowiązkiem sądu jest gromadzenie materiału dowodowego. Co do zasady to wnioskodawca ma obowiązek udowodnienia istnienia podstaw ogłoszenia upadłości. W sytuacji gdy wniosek o ogłoszenie upadłości składa sam dłużnik, to on przedstawia wszystkie dokumenty uzasadniające wniosek.

Zgodnie z art. 10 p.u.n. podstawą ogłoszenia upadłości dłużnika, posiadającego zdolność upadłościową, jest stan jego niewypłacalności. Pojęcie stanu niewypłacalności zostało zdefiniowane w art. 11 ustawy. Dłużnik niebędący przedsiębiorcą jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych (art. 11 ust. 1 p.u.n.). W świetle tej definicji każdorazowy brak realizacji zobowiązania w wymaganym terminie będzie skutkowało uznaniem, iż w przypadku dłużnika zachodzi stan jego niewypłacalności. Nie ma tutaj znaczenia, z jakiego powodu nie wypełnia on swoich wymagalnych zobowiązań, jaki jest okres tego opóźnienia, ani też, jaka jest wysokość długu w porównaniu do stanu jego aktywów. Nie ma również znaczenia, czy są to zobowiązania publicznoprawne, czy cywilnoprawne oraz to, czy są one stwierdzone tytułem egzekucyjnym, czy wykonawczym.

Uwzględniając treść art. 1 ust. 1 punkt 1 p.u.n. (ustawa reguluje: zasady wspólnego dochodzenia roszczeń wierzycieli od niewypłacalnych dłużników (...)) oraz liczbę mnogą użytą w art. 11 ust. 1 p.u.n. (wymagalnych zobowiązań) o niewypłacalności dłużnik w rozumieniu p.u.n. możemy mówić tylko wówczas gdy nie wykonał on co najmniej dwóch zobowiązań.

Wykładnia przepisu art. 491³ ust. 1 p.u.n. pozwala na przyjęcie, że dłużnik zobowiązany będzie do wykazania, że jego zadłużenie wynikało z racjonalnych działań, a brak możliwości spłacenia długów spowodowały niezależne od niego okoliczności, o których nie mógł wiedzieć ani ich przewidzieć, zaciągając zobowiązanie lub zobowiązania. Jako przykład takich losowych okoliczności podać można chorobę, stan klęski żywiołowej (pożary, powódzie, susze itp.), bezrobocie, czy też śmierć żywiciela rodziny. Względnie też dłużnik - musiałby wykazać, że zadłużając się, miał stałe dochody, które wystarczały nie tylko na utrzymanie jego i innych osób bliskich, lecz także na spłatę zobowiązań.

Wykluczone jest ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej, która stała się niewypłacana z własnej winy, czyli na przykład na skutek rozrzutności (systematycznie konsumowała więcej niż wynoszą jej dochody). Nie może domagać się oddłużenia także dłużnik, którego niewypłacalność powstała z przyczyn zwykłych, niecechujących się wyjątkowością. Przykładem może być osoba, która zaciągnęła liczne zobowiązania kredytowe, zakupy na raty, wiedząc, iż przed upływem terminu ich spłaty jej dochody znacząco spadną.

Z analizy załączonych do akt sprawy dokumentów, wynika, że wierzytelność Banku (...) SA (nakaz zapłaty z dnia 11 maja 2000 roku) jest wymagalna co najmniej od dnia 10 września 2000r., a postępowanie egzekucyjne

z wniosku tego wierzyciela przeciwko wnioskodawczyni jest prowadzone od dnia 26 stycznia 2004r., natomiast wierzytelność M. i Z. B. (wyrok zaoczny z dnia 10 kwietnia 2003 roku) jest wymagalna od dnia 1 stycznia

1999r. a postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzycielki M. B. przeciwko wnioskodawczyni jest prowadzone od dnia 14 lipca 2004r.

Z załączonych do wniosku dokumentów wynika, że w dacie jego złożenia Z. spółka

z o.o. z siedzibą w W. nie była wierzycielem wnioskodawczyni

(postanowienie z dnia 16 lipca 2012r., X GCo 74/12), a w związku z postanowieniem

Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 5 czerwca 2013 r. w sprawie I ACz 736/13 (k. 18) nie jest wierzycielem wnioskodawczyni również D. C. (2).

Z powyższych danych jednoznacznie wynika, że wnioskodawczyni nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych najpóźniej od daty wszczęcia przeciwko dłużnicze drugiego postępowania egzekucyjnego, a więc jest ona niewypłacalna najpóźniej od dnia 14 lipca 2004 r.

W tej sytuacji wnioskodawczyni powinna wykazać, że jej niewypłacalność w lipcu 2004r. powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niej okoliczności.

Skarżąca złożony wniosek o ogłoszenie jej upadłości uzasadniała brakiem możliwości spłaty zaciągniętych jeszcze w czasie trwania związku małżeńskiego (wspólnoty małżeńskiej majątkowej) powyższych zobowiązań stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami, na skutek powstania nadzwyczajnych okoliczności od niej niezależnych, tj. rozvodu z mężem orzeczonym prawomocnym wyrokiem z dnia 24 września 2012 roku i stanowiącą jego konsekwencję koniecznością samodzielnego utrzymywania dwójki dzieci (zasądzone w tym wyroku alimenty, ojciec dzieci nie płaci), a więc okolicznościami, które pozostają bez związku z jej niewypłacalnością.

Wbrew stanowisku skarżącej, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wcale nie wynika, że niewypłacalność wnioskodawczyni powstała wskutek rozvodu z mężem, a co za tym idzie, że przed tym zdarzeniem zobowiązania pieniężne były regulowane i nie stanowiły przyczyny jej niewypłacalności.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 491³ ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, który stanowi samodzielną podstawę oddalenia wniosku

o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c.

w związku z art. 397 § 2 k.p.c., art. 35 i art. 491² ustęp 1 prawa upadłościowego

i naprawczego oddalił zażalenie dłużniczki.